HISTORIA - CZ. IOchla parafią w latach 1376-1525 **(przez 149 lat)**

Pierwsza wzmianka o kościele Wszystkich Świętych w Ochli pochodzi z **1376** roku i została zamieszczona w papieskich Obwieszczeniach Awinionskich. Od samego początku Ochla była osobną parafią katolicką.

HISTORIA - CZ. II

Kościół w Ochli w rękach ewangelików w latach 1525-1654 (przez 129 lat)

W 1525 roku dziedzic Ochli Ernst von Knobelsdorff, proboszcz i parafianie przeszli na protestantyzm, a kościół katolicki przeszedł we władanie ewangelików. Odtąd protestantyzm stał się dominującym wyznaniem religijnym w Ochli, aż do 1945 roku. W 1544 roku do Ochli przybył pastor Casper Liegniensis z Wittenbergii, który otrzymał nominację do Ochli podpisaną przez samego Marcina Lutra. Losy tego dokumentu po II wojnie światowej są nieznane.

28 listopada 1604
dziedzic Ochli von Rothenburg zamordował na kościelnym wzgórzu swego pasterza, który stanął w obronie wieśniaczki. W miejscu zbrodni morderca wybudował krzyż pokutny, który znajduje się po lewej stronie schodów do kościoła. Krzyż pokutny, inaczej krzyż pojednania to prosta i surowa kamienna forma w kształcie krzyża wznoszona przez zabójcę w miejscu, w którym dokonał morderstwa. Obszar występowania krzyży pokutnych sięga od północy Włoch po Skandynawię i występuje od XIII wieku do połowy XIX wieku. W Europie jest ok. 7 tysięcy krzyży pokutnych, w tym ok. 4 tysięcy w Niemczech. Oprócz wzniesienia krzyża morderca był również zobowiązany pokryć koszty pogrzebu i przewodu sądowego oraz łożyć na utrzymanie rodziny zabitego. Był zobowiązany także wobec Kościoła, np. musiał kupić świece. Powinien odbyć boso pieszą pielgrzymkę do świętego miejsca. Wystawienie krzyża stanowiło ostatni punkt pokuty. Krzyż był jej wyrazem zadośćuczynienia. Stawiano go ku przestrodze potomnych, a przechodniów miał skłaniać do modlitwy za dusze zabójcy i ofiary. Przy krzyżu następowało zwykle pojednanie zabójcy z rodzinę ofiary.

W latach

1618-1648
w czasie wojny trzydziestoletniej Ochla została splądrowana i ograbiona przez oddziały armii hr. Mansfreda zmierzające na Węgry przez Śląsk. W
1631
roku, kiedy do Zielonej Góry wkroczyły wojska szwedzkie, w Ochli zakwaterowała się dziewiąta kompania wojsk szwedzkich (Schaffgotschen Korps). A kiedy w Zielonej Górze wybuchła zaraza, wojsko szwedzkie przeniosło się do Ochli. W czasie 4 miesięcznego pobytu Szwedzi spalili połowę wiejskich zabudowań, kościół katolicki i wymordowali połowę mieszkańców Ochli. Podczas odbudowy kościoła, od strony południowej dobudowano kruchtę.

HISTORIA - CZ. III

Ochla parafią w latach 1654-1741 (przez 87 lat)

W **1654** roku w Ochli spisano „protokół konfiskaty kościoła". Ten cesarki rozkaz pozwolił katolikom odebrać ewangelikom swój kościół, który był doszczętnie spalony. Pastor opuścił Ochlę. W **1665** roku mieszkanka Ochli Urszula Gutsche została w procesie czarownic spalona na stosie za „konszachty z diabłem i zamawianie krów" W **1670** roku proboszczem parafii Ochla był Polak ks. Marcin Maschke, a w późniejszym czasie ks. Józef Schmidt i ks. Franciszek Weiss. Ze sprawozdania wizytatorów diecezji wrocławskiej wynika, ze do parafii Ochla należały kościoły w Słonem, Świdnicy, Letnicy i w Jeleniowie. Liczba katolików w parafii Ochla wynosiła ok. 35 osób, ze względu na dominujące na Śląsku wyznanie ewangelickie. W parafii funkcjonowała szkoła, którą prowadził nauczyciel Daniel Lehmann. W latach
1684-16
87
staraniem Ottona von Unruh nieopodal kościoła w północnej Ochli wybudowano dwór szlachecki z kaplicą dla ewangelików.

W
1703
roku złodzieje okradli kościół z szat i naczyń liturgicznych.

HISTORIA - CZ. IV
Ochla filią Świdnicy w latach 1741-2000 (przez 259 lat)

W czasie wojny śląskiej między Austrią i Prusami, w latach 1740-1745, Ochla była pod panowaniem pruskim. W **1741** roku król pruski Fryderyk II włączył parafię Ochla wraz z lasem i gruntami do parafii w Świdnicy. W tym czasie Ewangelicy rozpoczęli budowę swojego kościoła, którą ukończyli w **1745** roku. Kościół ewangelicki, który usytuowany był obok dzisiejszej okazałej wieży, rozebrano po wojnie w 1955 roku. Komisarz sądowy J. A. Schneider, który kupił Dolną i Średnią Ochlę w 1788 roku, zbudował klasycystyczny pałac w południowej Ochli w parku w
1792
roku.
18 kwietnia 1874
roku utworzono Urząd Rejonowy w Ochli, do którego należały gminy wiejskie: Kiełpin, majątek w Kiełpinie, Górna, Środkowa i Dolna Ochla.

W
1880
roku zakończono budowę szkoły podstawowej w Ochli, w której mieści się obecnie Dom Nauczyciela.

W
1889
roku przy kościele ewangelickim wybudowano wieżę.

W
1900
w Ochli mieszkało 1135 mieszkańców, w tym 45 katolików.

21 grudnia 1908
roku połączono Górną i Środkową Ochlę i odtąd używano jednej nazwy Ochla (Ochelhermsdorf), a niedługo później majątek Górnej Ochli połączono z majątkiem Ochli Środkowej, tworząc majątek Ochla. 30 września 1928 roku do gminy wiejskiej Ochla przyłączono majątek w Ochli, a do gminy wiejskiej Kiełpinie przyłączono majątek w Kiełpinie i w Drzonkowie. Od tej pory Urząd Rejonowy w Ochli obejmował dwie gminy wiejskie Ochlę i Kiełpin.

W
1923
roku rozbudowano istniejący obelisk w postaci pomnika na cześć 53 mieszkańców Ochli, którzy polegli na frontach I wojny światowej.

W
1926
roku wybudowano ewangelicką plebanię, którą po wojnie przejęła gmina. Budynek dawnej plebanii najpierw był zamieszkały, później była siedzibą władz lokalnych, a ostatnio mieściło się

tu przedszkole. Od 2000 roku była użyczona przez Gminę Zielona Góra na plebanię nowo powstałej parafii katolickiej w Ochli.

23 lipca 2009

roku budynek plebanii został zakupiony przez parafię Ochla na własność od Gminy Zielona Góra.

4 listopada 1928

poświęcono dom ewangelicki wybudowany obok wieży, który rozebrano w 2003 roku.

W

1934

roku rozpoczęto budowę drugiej szkoły w Ochli, która jest starą częścią obecnej szkoły.

W

1939

roku do rozpoczęcia wojny proboszczem Świdnicy był ks. Klein, który odprawiał msze św. w Ochli co 2 tyg. Przed wojną Ochla należała do niemieckiej prowincji

Niederschlesien

(Dolny Śląsk) ze stolica we Wrocławiu. Dolny Śląsk podzielony był na dwie rejencje ze stolicą we Wrocławiu i Legnicy. Ochla należała do rejencji w Legnickiej. 2/3 mieszkańców Dolnego Śląska stanowili ewangelicy, liczący w 1933 roku 2 155 000 osób. Na Dolnym Śląsku mieszkało wówczas 925.000 katolików, 2.000 chrześcijan innych wyznań oraz 25.000 Żydów.

10.02.1940 pierwsza deportacja 220.000 Polaków na Sybir

13.04.1940 druga deportacja 320.000 Polaków na Sybir

28.06.1940 trzecia deportacja 240.000 Polaków na Sybir

14.06.1941 czwarta deportacja 300.000 Polaków na Sybir.

Dalsze losy parafii po wojnie można prześledzić w zakładce proboszczowie